

THE EUROPEAN DISCOVERY OF CHINA POMPEU FABRA UNIVERSITY BARCELONA

LA XINA DE MARCO POLO

EST VERS OEST I OEST VERS EST: RABBAN SAUMA, MONTECORVINO I MARIGNOLLI

Carpini i Rubrouck no van ser els únics viatgers que van creuar Euràsia a mitjans del segle XIII. Altres van fer la ruta en sentit contrari. Poc després de les expedicions dels dos franciscans i sobre la mateixa època del viatge dels germans Polo, un monjo nestorià xinès va deixar **Cambalic, l'actual Beijing, per fer un pelegrinatge a Jerusalem**. Els nestorians van jugar un paper decisiu en els **intercanvis religiosos i culturals internacionals a l'edat mitjana**.

Un cop a Bagdad, l'Il-khan el va enviar com a ambaixador a les més altes autoritats de l'Occident cristià en busca d'una aliança contra l'emergent poder dels mamelucs. Va ser rebut en audiència per l'emperador de Constantinoble, els reis d'Anglaterra i de França i el Papa que, per la seva part, van enviar ambaixades a l'Il-khan. I el Papa també va enviar un delegat al Khan Khubilai.

Aquest delegat era el franciscà Giovanni da Montecorvino, que va arribar a Cambalic l'any 1294, dos anys després de la mort de Khubilai, quan Marco Polo ja havia deixat la Xina. Montecorvino va guanyar-se la confiança del nou Khan malgrat la ferotge oposició dels nestorians, que fins i **tot el van portar a judici acusat d'espionatge i robatori. Malgrat tot, Montecorvino va guanyar-se un seient a la cort del Khan i va fundar el primer bisbat catòlic a Beijing.** Va viure-hi durant vint anys, va **traduir el Nou Testament i els Salms i l'any 1328 va morir a Beijing, on va ser enterrat.** El bisbat de Beijing duraria quaranta anys més, fins al 1368, quan va desaparèixer juntament amb els seus protectors mongols.

Montecorvino va escriure tres cartes, més dirigides al seu superior religiós que no pas a una audiència general. En aquestes cartes explica els seus esforços religiosos per difondre la fe catòlica a Catai. El que ens resulta interessant de tot això són els mitjans que utilitza per induir a la conversió. Li atorga una importància enorme a la música i a les imatges. Tenia un cor de cent cinquanta nens, que en les seves paraules, va comprar als seus pares pagans. Insisteix al Papa a enviar-li llibres amb notes musicals, ja que el Khan i tots els que assistien als serveis eclesiàstics gaudien amb la música dels cants. També va encarregar sis imatges, que il·lustraven **l'Antic i el Nou Testament i amb l'explicació gravada en llatí, uigur i persa. Ens**

recordarem d'ell quan parlem de Matteo Ricci, ja que les similituds són dignes de menció. Tal com ho són les diferències.

Deu anys després de la mort de Montecorvino, el Papa va enviar un grup d'eclesiàstics a Beijing, carregats amb regals impressionants: entre ells, dos grans cavalls de guerra negres, que són degudament reconeguts a la història oficial de la dinastia Yuan. Entre el grup es trobava un altre franciscà, Giovanni da Marignolli, que va estar quatre anys a Cambalich i va viatjar molt a través del sud de la Xina durant un parell d'anys més. Va viatjar amb una partida extensa de trenta-dos homes i dos-cents cavalls i totes les despeses estaven cobertes pel gran Khan.

El relat de Giovanni da Marignolli deixa una imatge de la mentalitat del viatger medieval. Durant les seves expedicions topa amb monstres, tal com els havia passat a Carpini i a Rubrouck; però, a més, troba una altra cosa: el Paradís, que situa amb precisió i que descriu amb detall. El Paradís terrenal era tan real per a les ments medievals que acostumava a aparèixer als mapes, com en aquest mapamundi de Hereford del 1285. Juntament amb una gran gamma de monstres, aquest mapa mostra el punt exacte d'on Adam i Eva van ser expulsats. L'era dels descobriments desplaçarà gradualment el Paradís cap a una localització més mística.

Tots aquests viatgers testimonien la impressionant producció de tèxtils a l'imperi mongol i particularment d'aquells teixits amb or. Els artesans produïen un tèxtil de gran qualitat entrellaçat amb fil d'or, l'anomenada "tela d'or" (nasij) que adornarà les robes cerimonials de tot Euràsia: els mantells dels prínceps i les casulles dels sacerdots ho estaven, com es pot veure amb freqüència a les pintures italianes del Renaixement. La moda mongola perviu als guarda-robes eclesiàstics i aristocràtics fins molt més tard de la desaparició dels mongols.